

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **K. G.**, narozená „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Davidem
sídlem Mírové náměstí 48, 440 01 Louny

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **CETIN a.s.**, IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha 9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. 87/UPS/2017/3, JID:
48040/2017/KUUK/Sv.

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 20. 3. 2017, č. j. 87/UPS/2017/3, JID: 48040/2017/KUUK/Sv., se pro vady řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. 87/UPS/2017/3, JID: 48040/2017/KUUK/Sv., kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 2. 1. 2017, sp. zn. MULN/4332/2015/SU/PM, č. j. MULNCJ 73521/2016, jímž bylo ve věci žádosti I. P., narozeného „X“, bytem „X“ (dále jen „stavebník“), o vydání územního rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015 vydáno podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o podrobnější úpravě územního rozhodování“), rozhodnutí o umístění stavby označené jako „*novostavba bytového domu a prodejny na pozemku parc. č. „X“, vodovodní, kanalizační a plynové přípojky na pozemku parc. č. „X“, „X“, „X“ v katastrálním území „X“*“ (dále jen „umísťovaná stavba“).

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla ve správním řízení jako vlastník nemovitosti – pozemku parc. č. „X“, jehož součástí je stavba č. p. „X“; to vše nacházející se v katastrálním území „X“ (dále jen „sousední stavba“) – sousedící s umísťovanou stavbou zkrácena na svých právech, neboť stavební úřad nerespektoval její zákonem chráněná práva účastníka řízení, jehož vlastnictví má být danou stavbou dotčeno. Uvedené porušení přitom následně v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný. Žalobou napadené rozhodnutí je dle žalobkyně rovněž samo o sobě nepřezkoumatelné, jelikož postrádá podstatné náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když v odůvodnění není uvedeno, jak se žalovaný vypořádal s některými námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání, a dále je nesprávné a nezákonné, jelikož se žalovaný vypořádal s ostatními námitkami v rozporu s právními předpisy.
3. Dle žalobkyně stavební úřad porušil její chráněná práva předně tím, že v rozporu s § 43 odst. 5 stavebního řádu umožnil umístění stavby na ploše zaujímající cca 90 % pozemku parc. č. „X“, přestože platný územní plán předpokládá v daném území index zástavby toliko v rozmezí 0,4 – 0,2, tedy maximálně 40 %. Dále umožnil umístění stavby bytového domu, ačkoliv územní plán výslovně uvádí (strana 20 textové části), že v daném území jsou přípustné pouze stavby s funkcí bydlení v rodinných domech, naopak stavby s přípustným či podmíněčně přípustným využitím nesouvisející v daném území povoleny nejsou. V odůvodnění územního rozhodnutí pak projevil neobjektivní a jednostranný přístup, neboť konstatoval, že jestliže si žalobkyně chtěla zachovat větší soukromí, pokud dosud bydlela vedle rohové proluky, měla si zvolit jiný druh bydlení. Správní orgán přitom přehlédl, že jmenovaná v předmětném domě žije již od svého narození v roce 1937, kdy po celou tuto dobu na pozemku parc. č. „X“ žádná stavba neexistovala.
4. Dalšího pochybení se prvostupňový orgán dle žalobkyně dopustil tím, že aniž by zkoumal či požadoval po stavebníkovi prokázání splnění podmínek přípustnosti staveb pro komerční vybavenost, umožnil, aby umísťovaná stavba zahrnovala provozovnu, přestože podle územního plánu jsou v daném území přípustné pouze takové stavby pro veřejnou a komerční vybavenost a drobné podnikání, jež slouží zejména obyvatelům v dané lokalitě a nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení. V rozporu s územním plánem také umožnil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastavění stávající plochy veřejné zeleně, umístění stavby ve vzdálenosti 93 cm od oplocení sousedního pozemku, ačkoliv § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“), stanoví, že tento odstup nesmí být menší než 2 m. Současně předmětnou stavbou dojde v rozporu s § 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území k narušení denního osvětlení a oslunění místností na jihozápadní straně sousední stavby a jí přilehlého dvorku. Umístěním oken v severozápadní obvodové stěně pak rovněž dojde i ke snížení kvality prostředí sousední stavby. Studie zpracovaná Ing. arch. J. P. ze dne 5. 4. 2016 přitom v tomto smyslu pouze řešila otázku oslunění obytných místností sousední stavby, kdy dospěla k závěru, že k omezení oslunění dojde, nezabývala se však již otázkou omezení oslunění přilehlého dvorku. Rozpor právních předpisů a omezení soukromí žalobkyně s ohledem na umístění oken pak v průběhu územního řízení neřešil ani stavebník ani stavební úřad.

5. Rozhodnutí o umístění stavby je dle žalobkyně dále v rozporu s jejími právy stanovenými v zákonu č. 89/2012, občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), neboť porušuje § 1012 občanského zákoníku tím, že povede ke snížení kvality bydlení v sousední stavbě a snížení její tržní ceny, § 1013 občanského zákoníku tím, že umisťovaná stavba v míře nepřiměřené místním poměrům zasáhne svým stínem na sousední stavbu. Dále žalobkyně poukázala na § 1020 občanského zákoníku, dle něhož může vlastník pozemku požadovat, aby se soused zdržel zřizování stavby na sousedním pozemku v těsné blízkosti společné hranice pozemků. Konečně se dle žalobkyně stavební úřad dopustil pochybení i tím, že v rozhodnutí dostatečně nevymezil výšku umisťované stavby podle § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování, neboť tu stanovil jako „11,0 m od úrovně terénu v ulici „X“, ačkoliv je daná ulice vedena v podélném sklonu, kdy výškový rozdíl mezi nejnižším a nejvyšším bodem přesahuje 2 m, čímž může umisťovaná stavba převyšovat sousední stavbu až o 13 m, a neurčil předpokládaný počet osob, které budou využívat provozovnu v umisťované stavbě, v důsledku čehož neposkytl vlastníkům sousedních nemovitostí jistotu, že nedojde k narušení kvality jejich bydlení. Poukázala rovněž na to, že se stavební úřad nevypořádal s podstatnými námitkami žalobkyně jako účastníka územního řízení. Rovněž tak dle jejího názoru stavební úřad ve svém rozhodnutí odkázal na nepřiléhavou judikaturu soudů.
6. V následném odvolacím řízení se měl námitkami uplatněnými žalobkyní v obdobném rozsahu jako v této žalobě zabývat žalovaný. Ten však k námitce indexu zástavby pouze uvedl, že se jedná o předpokládanou hodnotu, aniž by rozvedl, z jakého právního předpisu dovozuje nezávaznost daného regulativu pro územní plán. K námitkám týkajícím se nepřípustnosti staveb bytových domů v dané lokalitě, naopak přípustnosti staveb toliko pro veřejnou a komerční vybavenost a drobné podnikání sloužících obyvatelům v místě a nesnižujících kvalitu prostředí a pohodu bydlení nebo nemožnosti zastavovat plochy veřejné a sídlištní zeleně žalovaný pouze bez dalšího uvedl, že nezměnil svůj názor a s argumenty žalobkyně se neztotožňuje. S námitkou, že rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu s obecnými požadavky na využívání území se žalovaný prakticky nevypořádal, pouze odkázal na správní úvahy a odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Obdobně pak řádně nezabýval ani argumentací žalobkyně týkající se pojmu „proluka“. Ta je dle žalobkyně definována v Metodickém pokynu pro umisťování staveb v prolukách vydaného Ministerstvem pro místní rozvoj, odborem stavebního řádu, z června 2013 jako dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění. V daném případě není nicméně dle žalobkyně splněn právě aspekt dočasnosti, když sousední stavba, v níž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žije, byla postavena v roce 1933 a na vedlejším pozemku nikdy žádná budova nikdy nestála, pouze byl využíván jako zahrada a později jako plocha veřejné zeleně. Stejně tak není splněna ani podmínka prostoru určeného k zastavení, jelikož jak již bylo jmenovanou uvedeno, v zastavěném území nelze zastavovat plochy veřejné zeleně. Ty navíc žalovaný nesprávně pojmově zužuje pouze na plochy takto označené dle územního plánu, aniž by posoudil historický způsob využití pozemku a údaje z katastru nemovitosti.

7. Žalovaný pak dle žalobkyně zcela ve svém rozhodnutí ignoroval námitky týkající se narušení denního osvětlení a oslunění místností a přilehlého dvorku, omezení soukromí žalobkyně v důsledku umístění oken v severozápadní obvodové zdi umísťované stavby, narušení vlastnických práv žalované umístěním stavby na hranici či v těsné blízkosti jejího pozemku, porušení § 1012, § 1013 a § 1020 občanského zákoníku ve smyslu námitek vymezených shora, nedostatečného vymezení výšky objektu od úrovně terénu, nestanovení předpokládaného počtu osob, jež budou využívat provozovnu v umísťované stavbě a v neposlední řadě námitku aplikace nepřiléhavé judikatury soudů. Žalobkyně je toho názoru, že při řešení důvodnosti odvolacích námitek nemůže obstát pouhé konstatování, že se s nimi již vypořádal stavební úřad.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že v dané věci se jedná již o čtvrté rozhodnutí stavebního úřadu, neboť jeho předchozí rozhodnutí ze dne 24. 7. 2015, 8. 1. 2016 a 23. 6. 2016 byla žalovaným pro nezákonnost zrušena a vrácena k novému projednání. Aktuální prvostupňové rozhodnutí ze dne 2. 1. 2017 nicméně žalovaný považuje již za vydané v souladu s právními předpisy. Žalobkyně dle něj vychází z mylného výkladu Územního plánu Louny účinného od 22. 10. 2010, když opakovaně tvrdí, že v daném území nelze kvůli předpokládanému indexu zástavby stavbu umístit, rovněž pak vychází z mylného výkladu některých pojmů stavebního zákona – zejména pojmu „proluka“ –, a zcela účelově pak užívá výklad občanského zákoníku.
9. Záměr stavebníka s umístěním stavby je situován do plochy stanovené v územním plánu jako „BI – bydlení individuální“. Dle § 4 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území přitom tyto plochy zahrnují zpravidla pozemky pro umístění bytových domů, rodinných domů, související infrastruktury a veřejných prostranství, je tudíž zřejmé, že stavebník požadavky stanovené územním plánem splňuje. Na uvedeném pak dle žalovaného nemění nic ani skutečnost, že předmětný pozemek není aktuálně pro účel bydlení využíván. Co se týče indexu zástavby, ten obecně představuje regulativ vztahující se ke vsakování dešťových vod v místě spadu (§ 21 odst. 3 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území), nadto je v podkladu pro vydání rozhodnutí definován pouze jako předpokládaný, tedy nikoliv závazný. Vzhledem k tomu, že umísťovaná stavba se má nacházet na křížení dvou ulic a pozemek fakticky tvoří dosud stavebně nevyužitou rohovou proluku mezi jednotlivou zástavbou domů, má žalovaný za to, že užití indexu zástavby není vynutitelné. Váže se tak spíše pro výstavbu rodinných domů na nově zastavitelných plochách, kde je třeba řešit vsakování, umísťované stavby se nicméně daný regulativ netýká, neboť má otázku vsakování řešenu prostřednictvím veřejné kanalizační sítě. Žalobkyně tedy nemůže být v tomto smyslu dle žalovaného krácena na svých právech.
10. K další námitce týkající se výkladu pojmu „proluka“ žalovaný konstatoval, že stavební úřad při jeho užití vycházel z platného územního plánu, přičemž jeho osvětlení považuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za srozumitelné a souladné s § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud žalobkyně v daném smyslu poukazovala na § 25 odst. 2 o obecných požadavcích na využívání území, nelze citované ustanovení na danou věc aplikovat, jelikož se uplatní § 25 odst. 4 vyhlášky, který pro odstupy mezi jednotlivými umísťovanými stavbami stanoví výjimku právě ve vztahu k prolukám. V případě námitky narušení denního osvětlení a oslunění místností žalovaný odkázal na soulad napadených rozhodnutí s diagramem zastínění objektu zpracovaným Ing. arch. J. P., který je součástí správního spisu. Požadavky na oslunění staveb a pozemků se dle žalovaného řídí vyhláškou č. 268/2009, o technických požadavcích na stavbu, ve znění pozdějších předpisů, která v této otázce odkazuje na technickou normu ČSN 73 4301. Ta v čl. 4.3.5 mimo jiné uvádí, že venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci mají mít alespoň polovinu své plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. 3., což v daném případě dle diagramu splněno je. Konkrétně mají okenní otvory na jižní straně sousední stavby pro daný den zůstat i v případě výstavby umísťované stavby osluněny od 11:30 do 17:00 hodin, z čehož logicky vyplývá, že stejným způsobem zůstane osluněn i přilehlý dvorek.

11. K námitce, že součástí umísťované stavby má být i provozovna, žalovaný uvedl, že dle předložené dokumentace stavebníka je zřejmé, že více než polovina podlahové plochy má sloužit k bydlení, provozovna je pak určena pouze pro prodej elektra, kdy vstup do ní by měl být situován z ulice „X“, kam žalobkyně nemá umístěn ani vstup, ani žádná okna. Samotný provoz prodejny pak vzhledem ke své povaze nijak nenaruší kvalitu prostředí ani pohodu bydlení ve vymezené lokalitě, neboť se jedná o provoz nevýrobní, jehož součástí není žádné technologické zařízení. Ohledně námitky osazení oken v severozápadní obvodové zdi umísťované stavby z projektové dokumentace dle žalovaného vyplývá, že v I. nadzemním podlaží (prodejna elektro) nebudou žádná okna obytných místností, pouze jedno okno z denní místnosti budoucích prodávajících, u nichž není předpoklad, že by se zde zdržovali po natolik zásadní dobu, jež by mohla kvalitu prostředí sousední stavby narušit. Dále zde má být umístěno jedno okno z místnosti označené jako šatna a jedno okno z místnosti označené jako sklad. Ve II. nadzemním podlaží je v obvodové stěně situováno jedno okno z místnosti označené jako pokoj a jedno okno z místnosti označené jako koupelna. Ani uvedené místnosti dle žalovaného nicméně svým užitím předpokládá nadměrného obtěžování pohledem nezakládají. Ve III. nadzemním podlaží, které ale již fakticky tvoří podkroví, jsou pak ve střešní konstrukci umístěna toliko dvě okna z místností označených jako šatna a koupelna. V této souvislosti je žalovaný přesvědčen, že k zásadnímu omezení soukromí sousední stavbě nemůže dojít, neboť stavba i přilehlý dvorek jsou již v současné době zatíženy emisí pohledem ze stávající zástavby a přilehlé komunikace – v druhém případě dokonce ve větší intenzitě než po vybudování umísťované stavby.
12. I námitku dostatečného nevymezení výšky umísťované stavby považuje žalovaný za neopodstatněnou. Stavební úřad totiž z obsahu výroku jeho rozhodnutí odstranil původně neurčitou informaci o výšce stavby a nahradil jej údajem uvedeným v příloze žádosti stavebníka, kdy tento je rovněž zřejmý z projektové dokumentace. Navrhovaná stavba tak bude kopírovat výšku přilehlých objektů tak, aby nenarušovala ráz daného území. V případě neurčení počtu osob, jež budou užívat provozovnu elektra, se žalovaný rovněž s námitkou žalobkyně neztotožňuje. Stavební úřad totiž výrok svého rozhodnutí řádně doplnil tak, že z něj jsou nyní jednoznačně znatelné údaje týkající se kapacity a situování stavby, naopak povinnost stanovení předpokládaného počtu osob § 92 stavebního zákona ani § 9 vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánům neukládá. Jestliže dále žalobkyně odkazovala na jednotlivá ustanovení občanského zákoníku, dle žalovaného je nepochybné, že si jejich obsah vykládá zcela účelově ve svůj prospěch. Proces umisťování staveb se totiž řídí stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, které dostatečným způsobem zajišťují ochranu práv všech účastníků řízení. Žalobkyní odkazované paragrafy se tak týkají až staveb již existujících a zajišťují ochranu oprávněných zájmů vlastníků sousedních objektů.

13. K ostatním námitkám ve vztahu k možnému porušení povinností žalovaného jako odvolacího orgánu a nezákonnosti napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil tak, že se jejich obsah překrývá s předchozími žalobními body. K námitce nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí pak konstatoval, že na straně 7 odkázal na vypořádání námitek žalobkyně v rámci předchozích rozhodnutí, která jsou součástí správního spisu, kdy nepovažoval za nutné své správní úvahy, na jejichž závěrech nadále trvá, znovu opakovat. Závěrem pak žalovaný konstatoval, že se nedopustil žádného pochybní, obsah žaloby je proto zcela účelový, a to i proto, že v případě kladného stavebního povolení k umisťované stavbě žalobkyně přestane nadále profitovat z velkoplošného billboardu na své štítové zdi. Žalobkyně také mohla zákonnými prostředky usilovat o to, aby pozemek, na němž má být stavba umístěna, byl při pořizování územního plánu zahrnut do plochy, která realizaci budoucích objektů znemožní. Svého práva ale nevyužila, proto již nemůže danou skutečnost v současné době zhojit radikálním omezením vlastníka pozemku umisťované stavby.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 8. 4. 2015 byla stavebnímu úřadu doručena žádost stavebníka o vydání rozhodnutí o umístění novostavby bytového domu a prodejny na pozemku parc. č. „X“ nacházejícím se v katastrálním území „X“.
16. Dne 24. 7. 2015 vydal stavební úřad rozhodnutí sp. zn. MULN/4332/2015/SU/PM, č. j. MULNCJ 58427/2015, jímž žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby zamítl. Na základě odvolání stavebníka však žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2015, č. j. 381/UPS/2015-3, JID: 143561/2015/KUUK/Šim, předchozí rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
17. Dne 8. 1. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí sp. zn. MULN/4332/2015/SU/PM, č. j. MULNCJ 95383/2015, jímž rozhodl o umístění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí se ale odvolala žalobkyně, stavebník proto mimo jiné k jí vznesené námitce týkající se narušení osvětlení a oslunění sousední stavby doložil diagram zastínění daného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

objektu zpracovaný dne 5. 4. 2016 Ing. arch. J. P. Jmenovaná autorizovaná osoba v něm dospěla k závěru, že podmínka proslunění obytných místností bude u všech krajních oken v jižním průčelí sousední stavby i v přes umístění stavby splněna jak k datu 1. 3., tak 21. 6. roku, když k 1. 3. roku bude v krajní poloze trvat minimálně od 11:30 do 17:00 hodin. Dne 15. 3. 2016, žalovaný rozhodnutím č. j. 106/UPS/2016/3, JID: 44370/2016/KUUK/Sv., předchozí rozhodnutí stavebního úřadu pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

18. Dne 23. 6. 2016 vydal stavební úřad další rozhodnutí sp. zn. MULN/4332/2015/SU/PM, č. j. MULNCJ 46935/2016, jímž rozhodl o umístění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí se však opětovně odvolala žalobkyně. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2016, č. j. 419/UPS/2016/3, JID: 134222/2016/KUUK/Sv., jímž předchozí rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění se zabýval námitkami vznesenými žalobkyní a spočívajícími v provedení změny označení stavby, aniž by stavební úřad o takovéto skutečnosti formálně rozhodl, nedostatečném osvětlení užívaného pojmu „index zástavby“ a pojmu „proluka“, nemožnosti zastavění daného území, neboť se dle platného územního plánu má jednat o plochu veřejné zeleně, dále se zabýval nepřipustností umístění stavby s ohledem na skutečnost, že územní plán připouští toliko výstavbu rodinných, nikoliv bytových domů, či porušením § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování v kontextu chybějících údajů týkajících se kapacity umísťované stavby, neurčitým vymezením výšky stavby, popisem umístění provozovny a předpokládaným počtem osob, které ji budou využívat.
19. Dne 2. 1. 2017 vydal stavební úřad nové rozhodnutí sp. zn. MULN/4332/2015/SU/PM, č. j. MULNCJ 73521/2016, jímž rozhodl o umístění předmětné stavby. I proti tomuto rozhodnutí se znovu odvolala žalobkyně, jež v odůvodnění odvolání uplatnila námitky týkající se předpokládaného indexu zástavby, záměru umístění stavby v ploše územního plánu označené jako „BI – bydlení individuální“, ačkoliv se jedná o bytový, nikoliv rodinný dům, narušení pohody bydlení v důsledku umístění prodejny v I. nadzemním podlaží umísťované stavby a neprokázání splnění podmínek přípustnosti staveb pro komerční vybavenost ze strany stavebníka, zastavění plochy veřejné a sídlištní zeleně, nedodržení odstupové vzdálenosti stavby od plotu sousední stavby, nesprávného vyhodnocení, že umísťovaná stavba má být postavena v proluce, když tento pojem je třeba vykládat odlišným způsobem než tak činí stavební úřad, narušení denního osvětlení a oslunění místností na jihozápadní straně sousední stavby a přilehlého dvorku, snížení kvality bydlení v důsledku omezení soukromí vlastníka sousední stavby kvůli umístění oken v severozápadní obvodové zdi umísťované stavby, nepřiměřeného narušení vlastnických práv žalobkyně jako vlastníka sousedního pozemku, porušení předmětu a obsahu vlastnického práva vymezeného v § 1012, § 1013 a § 1020 občanského zákoníku, nedostatečného vymezení výšky umísťované stavby a předpokládaného počtu osob, které budou využívat provozovnu v ní umístěnou, nevypořádání se s námitkami žalobkyně uplatněnými v průběhu řízení před stavebním úřadem a užití nepřiléhavé judikatury stavebním úřadem.
20. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 3. 2017, č. j. 87/UPS/2017/3, JID: 48040/2017/KUUK/Sv., tak, že je zamítl a předchozí rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jež má dle žalobkyně spočívat v nevypořádání se s jí uplatněnými odvolacími důvody ze strany žalovaného.
22. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
23. Soud v první řadě konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (dostupném na www.nssoud.cz), „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřijatelná [...] Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
24. S ohledem na uvedené soud zkoumal, zda rozhodnutí žalovaného výše uvedené požadavky na obsah odůvodnění správního rozhodnutí splňuje. V tomto smyslu žalobkyně prvně uváděla, že považuje za nedostatečné odůvodnění vypořádání se s její námitkou týkající se nezávaznosti předpokládaného indexu zástavby území. S tím však nelze souhlasit, neboť žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí jednoznačně vymezil své úvahy, na základě nichž ohledně dané otázky souhlasil s právním závěrem učiněným v prvostupňovém řízení stavebním úřadem. K tomu je třeba dále doplnit, že soud na tomto místě neposuzuje, zda byl předmětný názor správních orgánů v souladu s právní úpravou, či nikoliv, neboť to je předmětem jiné námítky žalobkyně. Co se týče naplnění požadavků stanovených § 68 odst. 3 správního řádu, nicméně považuje odůvodnění žalovaného k dané problematice za dostatečné, a tedy i plně přezkoumatelné.
25. V případě námitek žalobkyně ohledně rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s obecnými požadavky na využívání území, nesprávného výkladu pojmu „proluka“ či nesplnění požadavků stanovených v § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí odkázal na své předchozí rozhodnutí ze dne 29. 8. 2016, č. j. 419/UPS/2016/3, JID: 134222/2016/KUUK/Sv., kde se jimi zabýval, neboť je jmenovaná uplatnila již v minulosti, přičemž současně doplnil, že se jeho právní názor v mezidobí nijak nezměnil. K tomu soud podotýká, že odvolací správní orgán by měl v odůvodnění vždy uvádět plnou argumentaci, pro kterou má námitky účastníka řízení za nedůvodné, a to přesto, že byly uplatněny rovněž dříve a správní orgán se s nimi v minulosti vypořádal. Vzhledem k tomu, že však správní řízení tvoří jeden celek, přičemž předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně shora citovaného, byla žalobkyni doručena, nebyla následně zrušena, a jsou proto součástí správního spisu, byl takovýto postup žalovaného v zásadě možný. Jak totiž soud zjistil, žalovaný se k uvedeným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítkám v rozhodnutí ze dne 29. 8. 2016 skutečně podrobně vyjádřil, osvětlil, z jakých příčin je považoval za nerelevantní, a i v tomto případě je tedy jeho postup plně přezkoumatelný.

26. Zcela odlišně je tomu nicméně ve vztahu k dalším námítkám žalobkyně uplatněným v jejím odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2. 1. 2017, sp. zn. MULN/4332/2015/SU/PM, č. j. MULNCJ 73521/2016, a to konkrétně týkajícím se možnosti narušení denního osvětlení a oslunění místností na jihozápadní straně její stavby, včetně přilehlého dvorku, snížení kvality prostředí domu v důsledku umístění oken v severozápadní obvodové zdi umísťované stavby, nepřiměřeného narušení vlastnických práv vlastníka sousedního pozemku, porušení zákonných ustanovení § 1011, § 1012 a § 1020 občanského zákoníku, jakož i nepřiléhavosti stavebním úřadem citované judikatury soudů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k nim totiž ze strany žalovaného jeho byť sebemenší argumentace, již by je shledal nedůvodnými či sice důvodnými, ale nikoliv zásadní povahy, zcela absentuje. Žalovaný přitom současně nijak neodůvodnil, proč by se neměl námítkami zabývat, neučinil ani např. odkaz na svá předchozí rozhodnutí, jak to provedl ve vztahu k jiným námítkám (pozn. soudu – to by ostatně ani nebylo možné, neboť dané námítky uplatnila žalobkyně poprvé právě v této fázi správního řízení), dokonce skutečnost, že se jimi jmenovaná brání proti účinkům prvostupňového rozhodnutí, nezmnínil ani ve svém souhrnu dosavadního vývoje správního řízení, který jinak zaujímá převážnou část jeho odůvodnění. Jeho argumentaci k námítkám žalobkyně vznesenými z její strany v prakticky shodném rozsahu i v rámci správní žaloby, tak lze nalézt až ve vyjádření v rámci řízení před soudem, v němž ale již nedostatky správního rozhodnutí zhojit nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz).
27. Soud proto uzavírá, že citované rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neobsahuje informace o tom, jak se žalovaný správní orgán vypořádal s některými námítkami uplatněnými žalobkyní v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. S ohledem na subsidiaritu soudního přezkumu proto soud již dále právně nehodnotil další žalobní body z hlediska jejich zákonnosti, neboť shledal, že již jen námitka žalobkyně týkající se nedostatků odůvodnění je zcela důvodná.
28. Vzhledem k výše uvedenému proto soud nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve výroku I. rozsudku bez jednání zrušit pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti s ohledem na nedostatek důvodů rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se tedy muset zejména řádně vypořádat se všemi námítkami uplatněnými žalobkyní v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančnímu. Protože je pak dané pochybení odstranitelné v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu.
29. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastoupení advokátem, JUDr. Vladimírem Davidem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

JUDr. Markéta Lehká, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.